

הלו^את עגניא סימן תקעז

ונראה מכם אלא בנה אסיד בבל ארץ-ישראל, ואבליו אינו מושחתה בבל הארץ, מתענין ומתריעין עליהם, ועל הנוביי (פרוש, פין אוקה) בבל-שהוא, אבל על התחב אין מתקען עליו ולא מתריען אלא זועקין בלא. ועכשו שאין אנו מפירין מיניהם הללו, על כלם מתריעין: י' יונן קליפשון בבל נון ושמן בארכז-ישראל. ונחמעת המשא ואוקה העיר מכם, יג' ג'ונן קליפשון בבל נון
כפייד, הרי שחוילו דברים של פוחרה שרבי חי אński אוקה התкар לאטב' שוה עשרה בששה. (טט) הרי ח' ארת אבוד ומרתיעין עליה, יוכשתת (ל) זועקים עלה, אבל אין תוקעין עליך בששת: יא יוכן על הפלר. פיז, הרי שרבו עליהם גשםים עד שצרכו להם, הרי אלו מתקללים עליהם, שאין לך על הפלר
אברה יתירה מזו שהבטים נופלים ונמכוו בטיקם גבוקים. ובארץ-ישראל אין מתקללים על ר' החgeschים, מפני שהוא ארץ קרים וכתיקם בניוים באבנים ורוב הגשםים טובח להם, ואין מתקללים להעביר השובה. ובעבר עצפת מאויים מפלת בתים מבני הגשםים, ומתקללים עליהם: יב' יכל עיר שישי בה צרה מכל אלו, אומה קער מתחנה וזועקין בתפה ומחנינו ומרתיעין בשופר עד שתעכבר החארת, (לא) וכל סביבותיה מתחנות אבל לא מתריעות, אבל מבקשים עליהם רוחמים. ובכל מקום אין מתקען ולא זועקים ולא מתריעים בששת יומ-טוב על שם ארה, חוץ מאורת הסזונות שזועקים עצלים בשתת: יג' חער שהקיטוף עכו'ם או צהר, וקסינה הקטרפה בים, אפלוי טעל יחיד הדריך מפני עכו'ם או לטים או רום רעה, או חוליה שאר חול ליש בו סבנת היום (ולברך בחולה בששת, אין לצל סוך סיקן רכח), זועקים ומתקננים בתפלות בששת אבל אין תוקעין. אל-א-אל-זען תוקעין להזעקה העם לעזר אהיה ולחילם: יד' כתניות אלו שמתענים על הארץ, אין מתחנין בהם לא עפרות ולא מאנקיות (לא) ולא קטעים, ומקרים לאכל בלילה אך-על-פי שמתענים למקה. (לו) חוץ מתחנינות דכתיב נצומה נזקהה מאלהינו על זאת, ואומרם, יאך-על-פי שיש לבנו צורות רבות, על צורה ייחיב וחמנא שובעה לחוי יהיב: טז' מבל יום תענית שעוזרים על האבור מפני הארץ, פיתידין וושקדים בכתה-הנטה ובורקים על מצחה אשין קער מאחר הפלת שקרית עד קץ כיום, ומשגננים ומשגננים בפלותה ובורקים על עברות ואורת רבע ואורת דרב, מבקשים רוחמים על הראוב, מושום דכי פלוציאת אנו להתפלל. ואם יש להם ארת רבע ואורת דרב, מבקשים רוחמים על הראוב, מושום דכי ייחיב וחמנא שובעה לחוי יהיב: טז' מבל יום תענית שעוזרים על האבור מפני הארץ, פיתידין וושקדים בכתה-הנטה ובורקים על עברות ומזהירות ודונשין וחווקרים על בעליך חמס ועברות ומפרישין אונן, ועל בעליך זרע ומשפליין אותם. וכיווץ בדברים אלו, ומחייב היום ולעקב רבייע היום קורין בתורה ומפטירין בגבאי, ורקיע סיום הפטרין מתקללי נבנה (לו) ומרתיעים ומתקנדים (ו) וזועקים בפי כסם:

זקען אם נתרבו הגשים עד שמטשטשים רקען, איך מתנהגים. וכן סעיף אחד:

א (א) אֲבָל מִקּוֹם אֶם רַב הַגְּשָׁמִים מִתְשַׁטְּשִׁים הַקְּרָעָה (ב) וּמוֹנָعִים (ג) הַפְּתֻחָה, (ד) מַתְּרִיעָן
בָּאֵר הַיְּטָב

(ב) קשיניב. גוֹהָגִים שְׁאַנְן נְקָרִים עַל פְּחוּחִים מִיְתֵּחַ לְזַכַּר וְשַׁמְּרָה. אֶכְל בְּשִׂישׁ צְרָה אַתְּ בְּזַבְדִּיל לְזַבְדִּיל לְגַבְבָּה, עַמְּדָה: (1) אַתְּ.

בשנה ברורה נם צורות אחורות, וכייה בכתה פירטם ולבסוף בוגרין בוגר, מי:

על אחת מ.uk. ואמ' יש חלאים בדורותיך ובקעתך אף בשני מיעים. גראה דפער למתפלל על שעיניך בירה, רמבל מקומ פפה' אחת היא לנו'וש'יר'הו' נס'ן: טז (לו) ומסידין המבשילים וכו'. כמו שאנדר בישעה "הלוּ זה צום אברךון פסח חרצ'ות רשות גו". עיין במנצ'ארהם שפתה, לפקה אין און נוגאין בן בלא זה עקר ספאניטן. ען שם: (לו) ומתריען. שעות-סובב, דגש בשפרית מתריען¹⁸), ואריך לווער ערנטאים, וכן הוא באנט'ם [הנור'א]:

א (א) **בכל מקום.** ברווח, אפללו ארץ קרים שרבבי הגשים הוו לוטהנהו), מכל מקומות אם מטפשׁים וכו', וכל-שבן גם הוא ארץ מצויה, שרובי הגשים הוא קלקללה, בוגרי תמי מתריעין על דבר הגשמי (טווון): (ב) **כמונעים מהפנשה** רהוא פדין אם קקללים ומפידיים בענין אחריו (מ'אי): (ג) **מתרישין וכו'.** מסתם, משמע הדעתו שתננה בזה ובקום נכוון שייאללו רק כני קרים ועוד ולא להעתց באליגומס) וההפגנארובום במב. דההמנגה שאין גורין מעניהם אלו על פחותיהם ממשונגה עשרה לזרך ומחמש עשויה לקובבה: (לט) חיזע מפענויות הלאשימים. ענן לעיל סיקון תקעה דעתיה: טו (לט) שמי צורזוי וכך. אבל בשיש לאם אראה אחת (יט) בזולים להופיר בתפקידם גם אוצרות שעבורו, אגב אראה זו שמתחפלין עליה: (לה) [אלא]

(ט) ולאורה משפט לדידה והינו אפלו ורחוקים בין שום באזהה הפקריא, ומזכרי תגר"א בסעיף ח משמע רכנתה השלחן-ארוך הוא דגא סבירותה ולפ' קrhoוקים: (ט') אלה ובה ערך שלום ורבבי יופין, ולא לאגנץ-ארך שראה לופר ללא דזקא קיטים, וכן משמע מגד'א שלא פקריו: (ט'') אין משמע מלאך רבב בשם שפט ניחם ערוה: (ט'') הלה ברכבת גראלט ברכבת היגנו-אברהם:

שער הצעיר

בְּרִיאָה בְּכָא בְּתָעָה
צַ' אֶבֶן אֲקָרְבָּן רַבְּבָן
וְיַעֲמֵד, בְּנֵי אֲקָרְבָּן
רַבְּבָן יְסִיד שָׁם
רַבְּבָן יְסִיד שָׁם
בְּנֵי אֲקָרְבָּן כְּבָא
בְּנֵי אֲקָרְבָּן כְּבָא
זְנֵבֶן זְנֵבֶן שָׁם
דְּבָרָן דְּבָרָן שָׁם
דְּבָרָן דְּבָרָן שָׁם
דְּבָרָן דְּבָרָן שָׁם
טְמֻמָּה שָׁם יְסִיד
שְׁמֵן יְסִיד קְבָרָה קְבָרָה
שְׁמֵן יְסִיד קְבָרָה קְבָרָה
יְסִיד קְבָרָה קְבָרָה פְּלִגָּה
אֲנָא אֲנָא יְסִיד
קְבָרָה קְבָרָה קְבָרָה
לְבָנָה לְבָנָה עֲבָדָה לְבָנָה
נְבָשָׁה בְּנֵי מִזְמָרָה
אֲנָא קְבָרָה קְבָרָה
שְׁמֵן מִזְמָרָה מִזְמָרָה
לְבָנָה לְבָנָה
לְבָנָה לְבָנָה
לְבָנָה לְבָנָה
לְבָנָה לְבָנָה

חֲלֻכֹת פְּעִנִית סִימָן תַּקְעָן

ביאורים ותוספim

חוות, אין זה רבייע בדיקו.

סימן תקען אם נתרבו הגשים עד שמטשטשים סקרען, איך מתקנים

[משנ"ב ס"ק א]

אָפָלוּ אֵנֵץ הַרְמָם שֶׁרְבֵּי הַגְּשִׁים הָוָא לְטוּבָתָהוּ.

(ולענין רבינו גשימים בארץ ישראל, ראה מה שבtab השועע לעיל
(ס' תקען סי' א').

[משנ"ב שם]

וְכַל־שְׁפֵן אָם הָוָא אָרֶן מַצּוֹלָה, שְׁרֵבֵי הַגְּשִׁים הָוָא לְקַלְקָלה,
קְדוּמָי פְּמִיד מַתְרִיעַן עַל רַב הַגְּשִׁים^ט).

2) וכן בשנת הדשניתה, אם יש חשש שמרוב גשימים יתקללו
האלנות או המינים המורთרים באכילה מהם מתרגשים שומרו
הشمיטה, כתוב הפלגי מים (סמ"א) שנראה שמתרגשים עליהם, בין
שם יתקללו אלל, לא יהיה מה לאכול.

[משנ"ב ס"ק ב]

וְהָוָא קְרִין אָם קְלַקְלָלִים וּמַפְסִידִים בְּעָנָן אַחֲרָיו.

3) ובאופן שמלדים בחורף הרבה גוזלים שבעם/agdol בקיין
ומשםvr קך ורב גשימים מזוק להם, כתוב הפלגי מים (סמ"א)
שמתרגשים ומתרגשים ומבקשים עליהם רחמיים, ואם הם גמלים
בהרבה מקומות, יתכן שאחריך להתריע עליהם בכל הארץ.

[משנ"ב ס"ק ל]

שְׁפֵן צְרוֹתָהוּ).

12) מבר שבחב דין זה על ציבור, דיבק היב החים (ס"ק סג) שROKE
ציבור אין מבקשים רחמיים על שני צורות, אבל היחיד יכול לבקש
רחמיים על כמה צורות, כמו שכחוב בתהילים בקש רחמיים על
במה צורות. וגם ציבור, כתוב הארכות היחס (ספינקא, ס"ק ח) בשם
הסוכת שלום, שאנו להם להתפלל על כמה צרות רק בערת
הבאות לעתים רחוקות ובשינוי העבע, אבל על דבריהם המជים
תמיד, גם הציבור אין לדימנע מלבקש על כלום ולפרט כל אחד
לעצמם.

[משנ"ב ס"ק לו]

דָגָם בְּשִׁקְרָה תְּמִימָה מִגְרִיעָן^{טט}).

18) ולענין קריית התורה בתפילה מנהה של תענית ציבור, כתוב
בשורת מנהה יצחק (חיי סי' מג אות א) ששבועת הרחק אפשר
לקוראה מיד לאחר חצות היום, אף שהוא עדיין קדם תחילת זמן
תפילת מנהה, והוכחה כן משלון הפסוקים והשוויע זמנהי היום
ולערב ורבע היום קורין בתורה וכו', ורבע היום האחרון מתפללין
מנהה, ואם בונתם שיתחילו לקרות בתורה רק מוחci שעיה אחריו

הלוות תענית סימן תקעה תקעה תקעה

ביאורים ומוספים

להיות אבל תענית ציבור לא מזרע על צרה קלה או בשאינה רגילה
לחיות, כדי שלא לחרהיהם.

(3) גיל צרת קרוביה, כתוב הברכי יוסף (ס"ק א) בשם המאיר שאמ
הוא מריש בצהה וזומעשות בה, מהוייב הוא להתענות עליה.

[משנה ב ס"ק ב]
ואפלו קבלין עליו שני נזמייש שיל כל לשנה ופגע בהם ימים אלו,
מפסיקן⁽⁶⁾.

(4) ולגביו דרך קבלת התענית, ראה בש"ע ובמשניב לעיל (ס"י
תקסב) שהאריבו בקר.

(5) וכשබיל עליו את התענית בלשון של קבלת תענית, ופגעו בהם
וימוכ אללו, כתוב השועע לעיל (ס"י תקע ס"א) שמנפקן בלבד התרת,
אבל אם קובל עליו את התענית בלשון סדר בגין אמר זרוי עלי,
צריך דוחרת החם על נזרו כדי לא להחוננת, ולשיטת הרמב"ם אם
פגעו בו חונכה או פורם, נזרו בטול ולא יצום בהם, בין שינטם
אללו הם מתקנת חכמים וערכיות חיקוק, וסיים הרמ"א שם,
שהמנוג כטברא הראותה. וראה במשןיב שם (ס"ק ג) וזה שברב
בדין זה.

[משנה ב ס"ק ב]
וראש-תקש⁽⁶⁾.

(6) ולענין להתענות על צורותיו בראש חורש בשחל באחד מהימים
שבוט מתחנעים על צורת שארעו בהם לאבותינו, ראה מה שברב
לקמן (ס"י תקף ס"ק א).

סימן תקעה

סדר תפלות באלו התעניות

[משנה ב ס"ק ב]
על-גבי התקעה⁽⁷⁾.

(1) גורנים מן האפרם על הספר תורה מבואר בשיער, ורבב
הכسف משפה (פ"ד מהל' תעניות היא) שאינו יודע לך מקורה.
וזריריך (תענית תא בבדפי הריריך) גוט בוגרא שם טוותנים אפר על
גביו ספר תורה, והשפת אמרת (שם טו, א ר' מוותניין) כתוב מקורה
לכך מדברי הירושלמי (שם פ"ב ח'א) על הכתוב (ויאלא ב טו) "יצא
חוון נזרדו וכלה מחופתה", יצא חותן מוחדר זה ארון, וכלה
מחופתה זה ספר תורה. והבן יהודע (תענית טו, א ר' א"ר זירא)
ביאר, שהיה נוותנים את האפר על התורה במקומות שעומד הספר
תורה, והיה טפל ונדקן מן האפר גם על הספר תורה.

(משנה ב ס"ק ח)
ולא סישין שמא (קהלת) ויזטער לקריות⁽⁸⁾.

(4) ומה שאין חוששין שיחלה, בתב השלחן תמיד (תענית ס"י ח א�ת
יא) שמנbaar במניא (ס"ק ב) שהינו ודוא באדם ברייא וחזק, אבל
באדם חלש מינבעו, בודאי שיש לחוש שמא יחוללה.

(5) בבייאור החשש זה שייצטרך לרביות, בתב הבב"י (ס"י תקעה)
שחשושים שמתהמתת תששות בחור מהתענית לא יוכל להחפנס
מגיעה ויצטרך לרביות, אמנם, מי שאינו צריך להתפרק מעשה
ידייו, יכול להתעננה ולסגן עצמו כרצונו.

(משנה ב ס"ק ב)
אלא הענוג במנוגה, ששליט-צבור אומר רצוי זה בישענ
קהלת⁽⁹⁾.

(6) ואם העורך דוחף ואין שחתה להמתין לזמן החפילה, כתב הקב
ההרים (ס"ק ב) שיכולים לאומרו אפילו באמצע היום.

סימן תקעה

שכל יחיד יתעננה ויתפלל על צרכו

(משנה ב ס"ק א)
קה כל נקיון נקיונה וכויו⁽¹⁰⁾.

(1) ובtab בש"ע שלשה אופנים של צרת יחיד והם: היה לו חולה או
תויה במדבר או חבוש בבית האסורים, וביאר העורך השלחן
(ס"ב) שבסמך שכל אחד נהוויב להזדהות על הצלוחו כמנואר
בתהלים (פרק ק) שארבעה עריכים להזדהות, מילא מוחיבים גם
להתענות על צרותם, כמו שמוכיח מותענית הלום שכדי לטבול צרה
עריך להתענות. ובטעם הרבר שלא הזכיר השועע כאן גם צרה של
ישראל היהם [אף שנוצרת בתהלים (שם) עם שלוש האופנים
המוחכרים כאן שעיליהם הייבים להבוא קרבן תודה]. כתב (שם)
שלים יירד ארם מרצוינו וכך הוא מנהנו של עולם, וכן לא שירך
להתעננה על בקר.

(משנה ב שם)
כל יחיד ויחיר⁽¹¹⁾ מחייב לסתור בזרכיו בעת צרכו⁽¹²⁾.

(2) מועברת או מינקת, כתוב הברכי יוסף (ס"ק ב) בשם המאיר שנות
עליה יש חובה להתענות בעת צרכה אם היא יבולה.
עד כתוב הברכי יוסף (ס"ק ב) בשם המאיר, שחולק דין תענית
יחיד מהתענית צבוח, שהיחיד מותענה בין על צרה קלה ובין על
צירה כבירה, ובין אם היא רמלה להיות ובין אם אינה רגילה.

השלכות הענית סימן תקען תקעה תקעט

זא בואר הגולה

ומבקשים רוחמים. בזאת סענון (ד) נחפו ואין פגאי להתריע בסדר שאר מעצמות, אין גוזרים בו הענית על האפור. שאין הציבור יכולם להעתינות בכל יום. אלא מתריעין בכל יום ובכל תפלה, ובתתעה בפה ד'. ואם (ה) כחידים רוצים להעתינות. רשותם הם בבור. ובסתור עיטה ספה. דקינו (ו) ביענו אבינו עננו' יאמר: "יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיכבשו ורחמיך את בעסק וגלו ורחקך על מהותיך ותתגא עם נגיך במדת קرحمך ותמנס להם לפנים משורה פרין ובוטוך הגדול בהם עלייהם. שאין פרענות בא לעולם אלא בשבייל ישראל, והם עמך ונחלתך אשר הוואם הארץ מארים. ואיתם יכולם לkapל לא רב רעה ולא רב טוכה: השפעם עליהם רוב טובה איןם יכולם לkapל, בעשת עליהם יכולם לkapל, יהי רצון שהיא רוח בעולם זכר רחמיך":

תקעה של יחיד יתענה ויתפלל על עצתו, ובו סעיף אחד

א א' פ"ש שהאבר מתענים ומתחפלים על ערחות. (א) ב' כל ייחיד מתענה ומתחפל על ערתו. כיצד, היה לו חולה, או הוועה בפדרר או חבוש בביית-האסורים, יש לו לחתענותו ולבקש רחמים בקענותן. (ב) וזה יתענה בשפט ומו"ע חגגה ופוריות (ב) וראשית-דש:

תתקעט סדר תפלות באלו הטעניות, וכן ג' סעיפים:

א' א' אבל יום משכבה עגנוןת אחרונות של גשימים מתקלים על סדר זה: [*] מוציאים את
 ב' בקבוקם גם טרנשך, אפר של עיר וכל העם מתקבצים וומתחשים (ב) (ב) בשים, ונותנים אף
 מקללה (פרוש), אפר של זכר נשנעה, לאפוקי צפר בעלפא שחם הוא נקרא אפר (ד) על גב התבה ועל גבי
 ספרת-תורה כדי להגדיל קבאה ולהכין לבם. ואחד מן (ה) העם נוטל הקבר ונונן בראש השיא
 ובראש אב-בית-דין במקומות הנחת הפלין כדי שיכלמי ויושובו, (ו) ובכל ארך ואחר נוטל ונונן
 ר' קירא קרי אסקט ר' פירוי ר' קרי אסקט ר' פירוי ר' קרי אסקט ר' פירוי ר' קרי אסקט
 בראשו, ואחריך מעמידים ביגיהם נזון קם והם יושבים. לא קיה שם נזון קם, מעמידים קם.
 לא קיה שם לא נזון ולא קם, מעמידין אדים (ז) של צורה. וכן מר לפקיהם דביריכבושים (פרוש,
 זברים שבושין ממעורין כלב לחשיבה): "אחינו, לא שך ולא מענית גורמים אלא תשובה ומעשים
 טובים, שכן קצינו שלא נאמר באנשי ינוח עירא אלהים את שכם ואות העיניהם, אלא עירא אלהים את
 מעשיהם", *בקבלה הוא אומר 'קרעו לבכם ואל בגדיכם'. ומוסיף בעניינים אלו כמי בחוץ עד شبיע
 לבם ונשוכו תשובה גמורה. (ח) ואמר שומר זה דביריכבושים יעוררים בתפהלה, ומעמידים שליח צבור
 הרואין להתפלל בתעניינה אל. ואם היה אותו שומר דביריכבושים רואין להתפלל מתחפלל, ואם

שער תשובה

אשווין מופיע במאמר זה כחומר בכתיבתו או לוגו אוניברסיטאות יוניסטרטיטים משם זה:

(3) בענוגי, ובקרה קנא נוגאים שאותו – וזהו אוניברסיטאות רצוי בה
בשטעמן פולחן קשיש בפרק ג' שפטים, עי סוף קין ס"ב:
(6) לחרובה. ואם אין ביכולים לההפלל פרחוב צפקי קעטעריךוכבבים
יתפללו בכבוד אחר, עין מיא: (3) בשקרים. לטמלה צל בגדיהם,

באר היטוב

כששה ברייה

לעיל סיימן חוקעב: (ב) וראשי-חרדש^א. ערב-יזום-פפור (לבושה):

א (א) התחבה. סדרת-זורה עם המתחבה: (ב) ליחותה של עיר. כדי להוכיחות בפרק הסיא, אי נמי משות גלוות שגלוינו מפניה הנטסת, ונולות מכפרה עז [גמרא], ולפי טעם זה, אם אין ניכרים למתפלל ברכובות מיפוי הפוימות ותפללו בבבון אחר רצופים, ולא חישין שם חלה^ב מצטרך לבריות^ג ("מ"א": (ב) בשקלים. לומר, הרי אנו חשבין לאניך כבכמה. ובמב שפיגן-אברכט^ד דומישל לבכמה, שדריך לפסות דחפה بشק, לבן נראה דרכפה לטעללה על הקדרית: (ד) על-גביה התחבה^ה. מושם עמו אונci בצעה^ו, אי נמי "בכל ארחות לו א"ר" [גמרא]: (ה) העם. והא דאיןום ווקלים בעצם ונותניין על ראותם, כי יש בזין שתיבתו נאהרם. שעיל-זרירה בשתן ערבה: (ו) וכל אחד וכו' בראשו. קום אפלת שתרנית [ספר האשכו]: (ז) של צורה. רשי וחותפה פרשי בעלי קומה, כדי לשמשני דבריו ויקבלו, להזכיר הכל: ומרתיש פרש, רחכם האנו כל שפהו ביה רין פרנס על האבhor, ואדם של צורה הינו פל-מיד-חכם ולא גמיר בטbum, אי נמי, שראי למלוחה פרנס על האבhor: (ח) ואחר פרושן, שאיריך לההעזה רצופות מפני שסטחו בכל יום, גאנן עד שההקייפה עפומס וכי האי גאנא, ולפי עניינן אין מקום לתענינה שני וחמשי ושני, ובכל יומ איפשר לגזור עוניה על האבhor, לפיקח אין גזורי מענית בלל: (ה) היחידים רוצים לההעזה. אפלו רצופים, ולא חישין שם חלה^ו מצטרך לבריות^ז ("מ"א": (ו) ב'ענור). הוה בדורכ' רמשה משמע שראי לופר עניין אחר הפלה בהדרך אל-ריבית כמו שאומרים בעשנדי-מייטש-ביבה, ולא ראייתנו גאנין כן, אלא המהガ באידניזיגו, שהשליח-צבור אומר רצוי זה ב'ישומע קפלה^ט קשייש הרפה גשים [מ"מ ומ"א]:

א (א) קד כל ייחיד מתחעה וככ"ו. שפין שהתענית הווא מזרכי שפושכה ודכגעה, כל ייחיד וויחיד^ו מחייב לחפש בדורכ' בעית צורתו^ו ולשוב אל השם [מגיד-משנה]. ובtab הפרי נגידים לרשותן זה ריש עלי חיב לההתענין, וכן מצד קב"ה, עין שם: (ב) ולא יתענה וכו'. ואפלוי קפלב^ו עליו שני וחמשי של כל השמה ופוגע בהם מימי אללה, מפסיקק^ו [מ"מ]. וען בסדר פענית הקבר בא בסיימן תקעה. רען בבית-יוסף: (ד) נחפט.

החלבות תענית סימן תקעט תקעפ

ולאו מזרידין אחר. וכי הוא הרاري להחפלו במעניינות אלו, איש שעשו (ט) רגיל בתפקידו "ורגיל לקרות בתרה נבאים וכותבים, (י) ומפעל (יא) ואין לו, ויש לו גישה בשורה, טולא יתיה בבניו ובניריתו וכל קרוبي ותחים אלו בעל עברה. אלא היה ביתו ריקן מן העברות. ולא יא עליון שם בע בילדותו, שלב ברוך (יב) ומרתאה לעם, ויש לו עימה וכולו עבר. ואם תה זקן עם כל המהדות האלו, הרי זה מפאר, ואם איןנו זקנים, הוויל ויש בו כל המהדות האלו יחתפלל. ב-יסדר הסתכלת והש ברכות שהוא מוסף ותקיעות שהוא חוקע, מבאר נפה בטוטו בסימן זה: ג' ישבע תעניינות האלו, אחר (ג) שמתפללים יוצאים כלל העם לביית הקברות ובוכים ומתהננים שם, בקהלpur, הרי אם ממים קאלו אם לא נשומו מדרבקם. (ולפי זה, אם אין קברי ירושאל, הולכים על (יז) קברי (ז) נברים (נתרא):

יד) קברי (ד) נברים (גטרא):

תקף ימים שמתענים בהם, ובו ג' סעיפים:

אלו הימים שארעו בכם צrho לאותינו (ט) (א) וראייה להתענו (ב) בלהם, ואך-על-פי שמקצתם בראש-הראש יש כי שאומר שיתענו בו. (ג) (טוטוב שלא להשלים בראש-הראש) ברא-הראש: ב באחד הבנים מתו בני אחים. פערחה בו מכה מרים ויטולק הבהיר. (ד) בכל'ו בו מות יהושע בניין. בעשרה באחד מת עלי כהן ונשוי ונשנה ארון ה'. (ה) (ט) בכל'ו בו מות שמואל הבהיר. בכל'ג בסין נפללו הכהנדים מלצות לירושים בימי נקבם בן נבט. בכל'ה בו נטרב רבנן שמעון בן גמליאל ורבי יישמעאל רובי חנינא סגן הכהנים. בכל'ז בו נשוף רבי חנינא בן פרידין וספר-תורה עמו. באחד באב מות אהרן הכהן. (ו) ב'יה בו קבה נר פערחי בימי אח'ו. (ז) י'יז' באלו מות(*) מוציאי (ח) דבת (ט) ה'אנ-ץ. בחמשה בתשרי מות עשרים איש מישראל ונחפש רבי עקיבא. (ט) בשכיעו בו נזרה גורה על אבותינו שימתו בחרב ובצאב ובברבר מפני מעשה (ט) הקנג. (ט) (יא) בשבעה במחרשותו ערו עני ארקחו וחתטו בקיי לעניין. (ט) (יב) בכל'ה בכללו שرف יהוקים הפגלה שפטם ברוך מפי רםיהו. בשמונה בטבת נכתבה התורה יוניה בימי תלמי המלך והיה חסן בעולם שלשה זמים. זוכתשה בו (ט) (יג) לא נודע איזו היא הארץ שארע בו. (ט) (ו) בחמשה בשבט מות חזקיה שחי בימי יהושע. בכל'ג בו חקכצו כל ישראל על שבט בנימין על ענין פיליש בגבעה. (ט) (טו) בשבעה באדר מות משה רבנו צליו השלום.

א טר בסט עעל
 בְּלִיטָה קְדוּמָה בְּשָׁם
 ב כַּפֵּי גְּדֹתָה
 בְּאַלְלָה (*) (פְּרָדָה)
 צְעַלְלָה קְדָשָׁה פְּלָקָה
 כְּבָדָה פְּסָרֶשֶׂת חֲזָקָה
 מְבָדָה מְבָדָה בְּפָלָאִים
 רְבָדָה עַד יְהִי
 אֲדִילָה בְּגַבְגָּה
 רְבָדָים בְּגַבְגָּה
 מְבָדָה לְמָלָאָה
 מְבָדָה קְדָשָׁה
 מְבָדָה קְדָשָׁה
 שְׁבָדָה וְלְמָנָכָה בְּדָרָה
 יְהִי רְבָדָה דְּבָלָט
 אֲדָנָה שְׁתָמָה

(ג) ב' ה. בקונגרס גורדי שמוּנָה בשְׁבֻט: (ד) קוֹן, באָנָר. זאמַ בְּעֵבֶר.

מ"א. ע"ש: (ג) שְׁמַחְפָּלִים. עזן כלבוש סְמוּרִים שְׁנָאוִים לְאַקְרָם בְּשָׂעַת
עֲצִיּוֹת קְפָשִׁים: (ד) נְקָרִים. לֵב גָּמָךְ שְׁאַלְמָנָה פְּקָשָׁה בְּעַכְרָבָא-
הַשְּׁמָה וְעִזְּהָב אֶרְזָה דָּקָא קָרְבָּן יִשְׂרָאֵל. וְנֵם "שְׁבָטָן" תְּקַנֵּן:
(ג) נְנָאוִים. עַמְּאָשָׁה שְׁמַחְגָּל דָּמִי שָׁאַנוֹ נִגְלָל לְתֻבָּנוֹת פְּשִׁיטָה גָּלוּ צָרָעָה לוֹ
אֲזִיחָה אֲנָה בְּמִזְרָחָה לְהַקְרָעָת בָּרָה' בְּפָנָן עַל אֶצְרוֹן אַסְרָר פִּינְן שְׁהָאָה
נוֹגָה בְּוֹ אֶסְדָּמָה פְּנִינָה. ע"ש. עַזְנִין סִימָן תְּקַסְחָה סְקָרְבָּן תְּקַעְגָּב:

ודורר. מתקדים סימן רל כתוב: **כשעלתה לזכה יש להתעופות** [מ"א]:
(ב) וטוב שלא להשלים בראש-חרדש. משום דכתיב בספר תניא
וזאין להתעופות באיש-חיש: ב (ר) **בכ"ז** בו, יש גוזרים כ"ה,
יעקר פטור [פמ"ג] בשם א"ר: (ח) **בכ"ח** בו. במלחת פגנית
בצורה ב"ט: (1) **ב"ח בו פכה וכו'.** יש גוזרין ב"ז, וראוי
למלמדmir בעניהם [א"ז]: (2) **ב"ז פאלול וכו'.** כי גRESETר כתיבת
ויזויסקי בשם הנקומים הוא שבעה כאלו. ואף דבזורה ממשמע
שאמורי ח"ל ששה פריך לשנים עד טבריך קדם זהה טומן, יש
לטמא דלא מתו פך נומשך מהלט עד זה סעון [כ"ג]: (ח) **דעת**
הארץ. וקשה, **כא כתיב "פָּאַכְּדֵר שְׁעִיר וְנֶחֱנִים"** [כ"ג]: (ט) **שבכיע**
שבבו נגינה וכו'. ויש גוזרין בSSH [עיין בכלבו ובשכג']:
(י) העגל. קשות, **הא ארבעים נימים האפרוניים** הרי ימי רצין?
אפשר, דעחו-בירוק-הוא נחצרה להם שלא ימותו מין, ורק
שישנא הען שמור לדורות [מ"א]: (א) **בשעה במרחxon עורי**
רכבי. במלחת פגנית ובה"ג גרעין בSSH במלחתון וכו':
(יב) בכ"ח בככלו וכו'. יש חלופי גרסאות פהו, עלילין אין כדי
להתעופות בחנכה, עין בפמ"ג-ארכט: (ג) **לא נודע.** ופסחים
שלונו אינא שמית עניא הוטר: (יד) **בחמשה בשבעת וכו'.** במלחת
պגנית גרטין שמנוה בשבעת: (טו) **בשבעת באדר וכו'.**

שנומר. והוא הרים בערב ר' אשיה^(ז), במקום שאומרים דברי-כבודים יאמרו קום הפלגה כדי שיתפללו כלב שנבר אפר-פְּגַע^(ט) (מ' א'): (ט) רגיל קרי שלא נעה^(ט); (*) ומתקל לבנים קטנים; (א') ואין לו. שמהווים כף יתפלל כלב שלם: (יב) ומראה לעם^(ט). שיטסיניו לחתולו. והגדרכו נציפה, שיטשין הלב: ג. (יג) שמחפללים וכוכו^(ט). אבל לא שיוציאו את הפה וספר-תורה לביית-תקרכות ויתפללו שם. וכל-שם בקבי עכו"ם, חס ושלום (ו' ז'): (ז) קבמי כתמים. עין במנגן-אברהם שפה, דלאי טעם שני העופר בגמרא, שהוא קרוי שיבקשי שמתיים עלינו רוחמים^(ט), אין ליד לאבורי כתמים, עין שם בגמרא, ובפרט לפ' גשם שענו שאומרים פערבר-דא-השנה וערביום-ההפורים על בית-תקרכות, גודאי אידיך ודוקא קברי ישואל (מ' א'); ולכך כל זה, בקבוקות שמעמידו למלחים על בריחתו בדאיין ורונו להחפה שם.

א (א) וראוי לחתונאות. עין בתי-ישראל שיש מקרים נאים שמקפקין על זה, ולודעם יש להר שלא לחתונות (בשאנע איזה מכם בראש-תדרש), מש שפתחו שדבר זה נתקן בימי חכמי הפלמ"ד, ובכן בעל-נש יתמוד לעצמו אם אפשר לו. ומכל מקום כי שאינו גובל בחתונות פגניות אלו ואירוע לו איזה צורה, כס ושלום, ורוצה לחתונות בראש-תדרש ניסען על צנתו, אסורה, פון שהוא נהוג בו חמיד אסיך ענייה [מ"א]: (ב) בהם. בספר

הלבות תענית סימן תקעט תקפ

ביאורים ותוספים

ו לנבי חנן שיום חמוץ חול ביוםים שאין מתעניים בהם, כתוב בשעה"צ לעיל (ס"י תקעג ס"ק ז) שצורך להזיר בהם שלא לזרען אחר מותרות מאכל ומשתה.

(2) ומני שהעתה ענה לאשומה אחת מההעניות המבווארות בסימן זה הלה התשויות בערב שבת והשליטים את התענית נברעת השוער לעיל (ס"י רטט ס"ז) שהמקובל עליז תענית בערב שבת צורן להעתנות עד עצת הכוכבים, ולא כשייטת הרומי'א שם שלא שלים החענית אלא יכול לאכל מירב בשינויים מבית הבנסת לאחד הפילת מעריב[ן] כתוב המג'יא (שם ס"ק ח) שצורך לעולם להשליטים התענית גב בשחרול בערב שבתו. ובאיור המשכיב שם (ס"ק כב) שכל ומין שלא התנה ביפורוש שאין דעתו להשליטים טוב שבפעם תולמים שעמדו היא לנווהך לעולם, וכן לכתחילה טוב שבפעם הראשונה שהחול התענית בערב שבת לא ישלים, כדי שלא יצטרך להשלים מניה. אם בעקב וראשונה שהעתנה הלה תענית ביטים חול והשליטים התשויות [לא] החנה שלא יתגכן לעולם[], הביא שנחلكו האחוריונים האם בשחרול התענית בערב שבת היה מחייב להשלימתו והמצער ימל לסטמן על המקילים ולאוכל מיר אחור הדיזאה מבית הבנסת אף שעוד הום גודל.

(3) ולנבי תענית חנן ביום חמוץ, כתוב הרומי'א לעיל (ס"י תקעג ס"א) שהעתנה אפייל בראש חדש ניסן, בין שהוא אחד מוחדים שבעתנים בהם. וכותב המשכיב שם (ס"ק ט) שהוא חדש שנותעתם בראש החדש עתה שחתנה בראש חדש, ואין צורך להעתנתו על תעניתו שהעתנה בראש חדש, מושב שהעתנה כתוב לעיל (ס"י תבט ס"ק ז) שהחנן והכלה נהנים [לפי] זה שאנן החנן מתענה בכל הימים שאין אמורים בהם חנן [לפי] זה אינו מתענה כלל חדש ניסן, ולמעשה דעת הגראץ קראליין (חוט שם פסח עמי נב) שנהנו שחון מותעה אף בחודש ניסן, אלא שאם יש צירוף גוטך להקל, כגון שהוא סובל מחולשה וכדומה, יש להקל בדבר זהוסף, שמי' אם אפשר טוב שיתענה עד לאחר מוסחה גודלה.

(4) והמתענה תענית הלום בראש חדש, כתוב השוער לעיל (ס"י תיה ס"ח) שצורך להעתנתו על תעניתו שהעתנה בראש חדש. אבן, אם התענה תענית הלום בראש חדש ניסן או אב, כתוב המשכיב שם (ס"ק יד) בשם המג'יא, שאין צורך להעתנתו על תעניתו, בין שיש אמרות שמצויה להעתנות בהם. ואם התענה תענית הלום בערב ראש חדש ניסן של שבת, כתוב לעיל (ס"י תבט ס"ק יא) בשם המג'יא שמותר לו להעתנתה בראש חדש על כך שהעתנה בשבת אמונם לעיל (ס"י רפה ס"ק י) כתוב שהחותנות שבת חלק על כה שכיוון שדעת המג'יא שמי' שאינו רגיל להעתנות תענית צדיקם בראש חדש ניסן לא יתענה בו גם על צרכו, הוא הדין גם לא יתענה בו על תענית הלום שהעתנה בשבת.

[משנ"ב ס"ק ג]

קשׁוּלָנָה לְזַקָּה יֵשׁ לְהַתְעִנוֹתָן.

(5) בטבע הדבר כתוב המאמר מודבי (ס"ק ז), שישראל ממשן ללבנה (ראה שמות רביה פרשה טו אות ב), ולמן כשהיא לוקה והוא סימן רע להם.

ולענין ליקוי חמה, כתוב (שב) שימושת דברי הספר הצדדים היא שgam על כך יש להעתנות, והעיר על כך מדברי הגמ' (סוכה כט, א) שליקוי חמה הוא סימן רע לאומות העולם ולא לישראל, ותויר, שכיוון שהחכירות נבראו לתחטלת בני האדם, אם כן בשחם לוזים הוא סימן רע.

המשך במילואים עמוד 27

[משנ"ב ס"ק ח]

והוא הרים בערך בראשית[ה].

(6) וכן בכל תענית שאומרים דברי מוסר, כתוב העורך השלחן (ס"ג) שיאמרום קורט תפלה ממנה.

[משנ"ב שם]

כדי שיחזקלו בלב נשפֶךְ אחריך[ה].

(3) ולגביה נישאת כפifs, כתוב השוער לעיל (ס"י קבט ס"א) שביום שישי בו תפילה נעלה בגין בתענית המבווארות כאן [כמבואר שם (ס"ק ב)], מושאים בה כפifs, אבל לא במנחה, ובאיור במשכיב שם (ס"ק ה) לפי שביהם וזה מקרים רבים להתפלל מנוחה כדי להשפיק תפילה נעלה קודם השקיעה, ועלולים להחלה אותה במנחה של שאר ימים שום בהם היו רוגלים להקרים ולהתפלל, וובאו למור שגם בשאר ימים ישא כפifs, ויש חשש שהוא ישא הכרן את בפיו שהוא שיבור.

[משנ"ב ס"ק ט]

כדי שלא יטעה[ה].

(4) והעתם שצורך להיות גoil גם לקשר תורה נבאים וכותבים,バイיר לעיל (ס"י ג ס"ק יד) כדי שייהיו הפטוקים המעוורבים בתוך התפילה שנוראים בפיו. ועוד, שאם אין גoil לקורת, הרי הוא בכלל הכתוב "מסיד אונו משמע תורה גם תפלו תועבה" (משל כח ט).

[משנ"ב ס"ק יב]

וקדצאה לאם[ה].

(5) ומה שבtab השוער שלא יצא עליו שם רע ביהודה, כתוב המשכיב לעיל (ס"י ג ס"ק ב) שאבilo אם שב בחשובה על מה שחנא ביהודה, מהמיריות בתענית ציבור שלא יהיה שליה ציבור, ואם כבר מינו אותו לשlich ציבור, אם שב בחשובה אין מסליקים אותו.

[משנ"ב ס"ק יג]

שמתקפללים וכו[ה].

(6) והתקינות שמוסיפים בהטילה זו כמבואר בשוער ס"ב, כתוב המשכיב לקמן (ס"י הקפו ס"ק א) שאין צריכות להזיר בשופר של איל, וגם לא שיהיה כפתק. והוסיף בשעה"צ שם (ס"ק א), שעיל כל פנים אין להקפיד כפי השיטות הסוברות שהעתנה דינה בדוקא שופר פשוט.

[משנ"ב ס"ק יד]

שיבקשו הפתים עליינו רתקים[ה].

(7) ולשים מנגותו לבקש מונפש המת שחלין עליו טוב, כתוב לקמן (ס"י תקפא ס"ק ב) שאסדור [אם עושה כן, כתוב החי' אדים (כלל קלח ס"ה) שקרוב הדבר שעובר על איסור דורש אל המתייט], אלא יבקש מהעם יתברך שעתן עליו רחמים בזבוק הצריכים שוכני עפר, וראה מה שכתב לעיל (ס"י תקנט ס"ק מ).

סימן תקפ

ימים שמתקנים בהם

[משנ"ב ס"ק א]

שלא להענות[ה] בשאר עזה עקה בראשית[ה] וכור, ורואה להעתנות בראשית[ה] על צרתו, אסורי[ה].

